

Germania, Eminescu - 150

Valentin HOSSU-LONGIN

Zilele trecute s-au împlinit 158 de ani de la nașterea lui Mihai Eminescu, geniul spiritualității românești. Ca de fiecare dată, la 15 ianuarie a fost sărbătorit, în fel și chip, atât în țară, cât și-n străinătate. Numai că, până ieri, n-am primit decât foarte puține informații despre manifestările omagiale din diaspora noastră.

Așa se face că mă voi referi la ampla acțiune de cunoaștere a vieții și operei lui Eminescu în comunitățile românilor din Germania, la inițiativa celor din zona Rhin-Main, când se aniversa un secol și jumătate de la apariția acestui Luceafăr pe pământul românesc. Periplul de două săptămâni a început în seara de 15 ianuarie 2000, într-o sală de conferințe din orașul Offenbach, de lângă Frankfurt am Main. În fața unei asistențe de peste o sută de persoane - români, sași originari din România și nemțenimi - doamna Brândușa Massion, președinta CROM, a evocat, succint, personalitatea „poetului nepereche”, prezentându-i pe invitații de onoare, soții Geraldine Gabor, profesoară originară din Arad, și Ernest-Jurgen Dreyer, artist plastic german. Aceștia aveau să deslușească „înălțimile poetice și adâncul filosofic” ale românului, comparat cu Petrarca, Pușkin, Goethe...

Un adevărat regal de poezie și considerații, în limbile română și germană, ale celor doi îndrăgostiți de „Luceafărul”, realizatori ai volumului MIHAI EMINESCU, DER ABENDSTERN GEDICHTE (Mainz, 1999). Au recitat/tradus „Lacul”, „Sara pe deal” și „La steaua”. Curgeau în tonuri distincte, dar cu o metrică și muzicalitate perfect adaptate originalului, unele dintre capodoperele eminesciene, de așa manieră încât ascultătorii erau înmărmuriți. Cei ce-l știau pe Eminescu îl redescopereau, iar cei ce nu-l aflaseră îl admirau. Mai mult, aflau românii și germanii despre popasul lui Eminescu la Berlin, despre

faptul că „Scrisorile” erau impregnate de „pesimismul schopenhauerian”, cei doi analiști găsind similitudini/apropieri între „Trost in Tränen” de Goethe și „Luceafărul”. Timp de două ore, la Offenbach, a curs fluviul numit EMINESCU, despre care, ziua următoare, ziarul local avea să consemneze pe larg, scriind că-i vorba de un poet român nominalizat de către UNESCO, la 150 de ani de la naștere.

Debutul „Anului Eminescu” în Germania i-a contaminat și pe conaționali noștri din Bad Kreuznach, Aachen, Köln, Baden-Baden, Freiburg și München (la aniversarea organizată de APOZITIA n-am ajuns). Zile în șir, peste tot tronau imaginea poetului și magia limbii române a acestuia, întâlnirile respective oferind și alte subiecte referitoare la destinul emigrației/exilului/diasporei românești. S-a subliniat faptul că mai vechii și noii sosiți (în total, circa un milion, din care o jumătate sunt sași și șvabi originari din România) sunt, în marea lor majoritate, cetățeni fideli țării de adopție, dar în același timp nu-și uită obârșia, tradițiile și limba, mândrindu-se cu valorile spirituale care au dat lumii un Eminescu!

Voi încheia cu o remarcă: „Recitindu-l pe Eminescu, ne întoarcem, ca într-un dulce somn, la noi acasă. Universul nostru îl avem în aceste câteva zeci de pagini, pe care o mână harnică le-a tipărit și le împarte astăzi în cele patru colțuri ale lumii, peste tot unde ne-a împrăștiat pribegia. Păstrați-le bine; este tot ce-a rămas din apele, din cerul și din pământul nostru românesc.” Este începutul prefetei semnate de Mircea Eliade la un volum de poezii (1949), apărut sub egida Bibliotecii Române din Freiburg, ca primă acțiune editorială a nou-născutei instituții culturale a exilului românesc din Germania Federală, care avea să devină un templu al spiritualității noastre peste graniță.

P.S. Această călătorie omagială a reprezentat un model de cum poate fi „exportată” imaginea țării, prin intermediul marilor noastre personalități.

ZIUA - 18.1.08